

777113
429
118
108
318
323314

73
61
73
77

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СЛЕСАНІЕ.

ГОД. 5.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛНІИ 1869.

БРОИ 4.

Излагамъ тука единъ много хубавъ картинкъ която прѣдстава това чудо. Естественный-тъ мостъ, който ся намѣрва въ Виржиніи, единъ отъ Съединены-тъ Ща-ты въ Америка.

Рѣка-та Джензъ проиннува тамъ прѣзъ Синіи-тъ Пла-нини и е прорѣзала единъ дълбокъ проходъ прѣзъ ска-лъ-тъ, (канаръ-тъ) а отъ двѣ-тъ страни ся сливатъ по малки рѣки които обыкають низъ долове-тъ между особ-ны-тъ рѣтове на горъ-тъ, и присѣдиняватъ воды-тъ си съ воды-тъ на Джензъ. Надъ единъ отъ тѣзи рѣки която ся казва Сидръ стои тойзи мостъ. Вода-та нѣкое врѣме, както

ся вижда, была е поголъма отъ колкото е сега, и така е пробила скалъ-тъ която прѣсича долиня-тъ както стѣна, и вода-та ся е вълъ-бавала по дълбоко и по дълбоко всякъ годинъ, до-дѣ най сетнѣ тази стѣна ставила като мостъ, отъ горѣ цѣла и равна. (пощен-ский-тъ пътъ минува отъ тамъ.) а отъ долу отворена та тече рѣка-та подъ нейъ.

Шарина-та на долиня-тъ, сирѣчь, отъ единъ-тъ странъ до другъ-тъ надъ тѣзи пропастъ, не е пове-че отъ 45 лакти; но высо-чина-та на стѣнъ-тъ или на мостъ-тъ е 98 лакти. Пят-никъ-тъ като стои отъ горѣ на тойзи мостъ и гледа долу, или на дѣпо-то на потокъ-тъ при воды-тъ като стои и гледа на горѣ, сла-юв-ся отъ това чудесно явленіе на естество-то.

Много челоуѣци и отъ далечъ дожаждатъ тамъ за да видатъ тойзи мостъ, и споредъ обычай-тъ на нѣкон челоуѣци които като нѣматъ работъ записватъ или из-рѣзватъ име-то си, намѣр-ватъ ся твърдѣ много пмена тамъ по стѣнъ-тъ вдѣлбани въ камякъ-тъ. Чули сме единъ много любопытенъ

рассказъ за това; не знаемъ обаче истина ли е или не; но какъ и да е рассказъ-тъ съкратенъ е слѣдующий-тъ.

Едно момче ся вращало отъ училището, и като минавало отъ долу край тѣзи естественнѣ стѣнѣ, съгледало тѣмъ между други-тъ имена име-то на Вашингтона, което, както знаете, е едно отъ най славы-тъ имена за Американскій-тъ народъ. Тозь часъ му ся прѣвзѣло сърце-то съ съ едно желание да начертае начлны-тъ буквы на свое-то име тамъ въ вѣчный-тъ камъкъ по *по гора* отъ Вашингтоново-то име.

Извадило отъ пазухъ-тъ си едно ножче, таквозь какъвото обыкновенно момчета-та носятъ, и като намѣрило камъкъ върхъ който да стапи, възкачало ся на други нѣкои камене които ся подавали вѣнъ отъ скалк-тъ, и най сетнѣ стигнало до желаемо-то мѣсто, та като ся държало за нѣкои кореніе отъ бръшлянъ и други растенія, съ ножче-то си вдѣбвало въ камъкъ-тъ двѣ буквы.

Но не само въ дѣца-та, а и въ възрастны-тъ человекы, славолюбіе-то е една страсть която ся не насыща, и така юначе-то ни, като сполучило тѣзи побѣды, рекло въ себе си: "Ами защо да не стоп мое-то име *най високо*? Чакай, ще го напиши тамъ дѣто никой не ще може да го надпише и хора-та ще ся зачудатъ и ще ми захвалатъ."

Съ ножче-то си момче-то ископва между жылы-тъ въ камъкъ-тъ мѣсто за рѣк-тъ си и друго за възъ-тъ за да ся държатъ, и така полска възкачува ся долѣ най сетнѣ стигнало двадесетъ лакти по високо отъ най горнѣ-то име що было написано. Тамъ, безъ да погледне на долу, начертава буквы-тъ; цѣль-та му была достигнута. Момче-то тогазы пакъ погледнало на долу и ся ужасило като видѣло до какъкъ единъ страннѣ высочинѣ бѣше ся покачило безъ да ся осѣти.

Завило му ся свѣтъ и то едвамъ ся удържало да не падне. Видѣло страннѣ-тъ опасность на положеніе-то си и това че не было възможно да слѣзе тѣмъ какъ-то бѣ възлѣзло. Не съмѣло вече да гледа долу но погледнало на горѣ и турило рѣшеніе въ сердце-то си да възлѣзе на горѣ, и така съ юначко сердце прѣдприема тойзи псоломскій задатъкъ за да ся отърве отъ ужаснѣ смърть.

Другари-тъ на момче-то като викали да слѣзе по напрасно, и като го видѣли още че слѣдувало да възлѣзува на горѣ, завтекли ся уплашени на село-то да обадагъ на бащѣ му и на съѣды-тъ за момче-то. Скоро ся събрали много хора, между които ся важдравалъ и оскърбеннѣ-тъ баща на момче-то, но безсилни были за да помогнатъ нѣщо на бѣдно-то момче.

Момче-то пакъ съ голѣвъ страхъ съгледало че ножче-то му ся много истрило отъ яку-тъ камъніе и зѣло да го икономисва колкото може за да не бы съсѣмъ да ся истрие. Най сетнѣ ножче-то ископано до дършкѣ-тъ пада отъ рѣкѣ-тъ му и дрънеува долу на камъніе-тъ въ пропасть-тъ. Сега що да прави? Вещкы гледали съ трепетъ и нищо друго не очаквали освѣнъ да видятъ момче-то да падне и да ся смаже върхъ камъніе-тъ. Но ето, отъ горѣ, отъ тамъ дѣто минаува вѣтъ-тъ, нѣколко пріатели сполучили да спуснатъ едно вѣже съ примкѣ на край-тъ. Едвамъ вѣже-то стига до него. Изнурено-то момче провира главѣ-тъ си и рѣцѣ-тъ си въ примкѣ-тъ и баляисева, но тѣ го истрегатъ на горѣ, до дѣто най сетнѣ го улавятъ съ рѣцѣ и подаватъ единъ радостенъ выкъ, за да извѣстятъ на бащѣ му и на други-тъ които стоели долу че ся избавило момче-то.

ЦРКОВНА ИСТОРИЯ.

Отъ първо-то гоненіе на Христіанскѣ-тъ Църкѣвъ познать е намъ Павелъ, който е апостолъ на язычници-тъ. *Истина* е че, чрѣзъ Святаго Апостола Петра, дойтъ Коринліевъ, въ Кесаріѣ (Койсеръ) приложи ся на църкѣ-тъ Христовѣ, но особно-то мѣсто за поучаванія-та на Святаго Петра бѣше послѣ само между Іудеи-тъ, както и Святый Апостолъ Павелъ бѣше опрѣдѣленъ отъ Бога да проповѣдва Евангеліе-то само на язычници-тъ. А начинъ-тъ на обращаніе-то на Павла е много любопытенъ. Да кажемъ че единъ человекъ въ единъ градъ укорявалъ и хулилъ варадѣ-тъ и правителство-то на свой-тъ си царъ и гонилъ вѣрны-тъ царскы поданицы: а когато самъ си царъ-тъ бы дошелъ въ онзи градъ, и съ обличеніе и увѣщаніе бы го довелъ пакъ въ правоуміе, и послѣ бы го ту-

рилъ на служба много похвалъ въ правительство-то си: отъ това не бы ли всякой заключилъ въ умъ-тъ си че царь-тъ ще има голѣмы надежды за потребъ-тъ си отъ тогожь человека, като показва къмъ него таквъжь снисходительность? И Павлово-то обращаніе таквъжь е было. Богъ е употребилъ тукъ не обыкновенъ начинъ. Павелъ не былъ увлеченъ въ общъ-тъ мръжъ, повезану былъ хванатъ съ рѣкъ-тъ на Всесилнаго.

Тойзи апостолъ е още достоинъ за голѣма похвалъ, защото е прѣтерпѣлъ много жъкъ за име-то Христово. Петъ пати былъ биенъ съ тоггы споредъ Иудейскый-тъ начинъ на наказаніе, а три пати по Римскый начинъ; еднажъ го заметали съ камение; четыри пати ся давилъ въ море-то; еднажъ ноцъ и единъ день былъ въ дълбинъ-тъ; падалъ въ многовидны опасности, бѣдствія и лишения въ патуванія-та си, и най послѣ прѣтерпѣлъ мученическа смърть за Христа; но по достоабылѣзительна-та часть на исторія-тъ му е прѣвѣходна-та му дѣятельность за распроостраненіе-то на царство-то Христово. Тутажъ си като ся кръстилъ въ Даяскъ (Шамъ), и макаръ че бѣ гонитель по напѣдъ на Христианъ-тъ, проповѣдалъ въ съборища-та на Иудей-тъ, и свидѣлствуважъ имъ че Исусъ е Мессія. А слѣдъ малко отишелъ съ Варнажъ въ Кипръ (Къбръзъ), а послѣ обшелъ Малж Азіжъ (Анадолъ); и въ това патуваніе намѣрилъ толкожь голѣмо съпротивленіе отъ Иудей-тъ, щото имъ казалъ велегласно, че зананпѣдъ щѣлъ да отиде при язычници-тъ, и да занесе на тѣхъ Евангеліе-то на вѣчный-тъ животъ, което Иудей-тъ отхвърлили. При язычници-тъ намѣрилъ приеманіе по благосклонно. Твердѣ голѣмо множество отъ тѣхъ ся обрѣжжъ чрѣзъ слугуваніе-то му, и той успѣлъ да насади Християнскы църквы май въ всякой градъ.

Язычници-тъ были въ онова врѣме пригтовени многообразно да приемжъ ново и здраво ученіе и Богослуженіе. Много отъ тѣхъ были ся погнусли отъ идолопоклонство-то, понеже начинали вече да усѣщатъ че ся прѣльстили отъ него. И най мудри-тъ имъ хора съсъ всичкы-тъ си умъ силж да размышляважъ и да разсуждажъ, никога не могли да стигнжтъ до нѣкожъ ясна и убѣдителяжъ вѣржъ,

понеже имъ мали Божественно откровеніе. А въ исто-то врѣме, отъ нѣкои староврѣменны пророченія увардени между идолопоклонници-тъ, было разсѣяно най много въ онѣзи години ожиданіе-то че щѣлъ, не слѣдъ много врѣме, да ся яви на свѣтъ-тъ спасъ и избавитель на язычници-тъ, който щѣлъ да установи ново богослуженіе и новъ вѣржъ, и да възврѣ на человекы-тъ благополучіе-то и златный-тъ вѣкъ. По онуй що было на Иудей-тъ камъкъ за соблазнъ, на идолопоклонници-тъ ся виждало като безуміе и лудость: сирѣчь, че спасеніе-то на свѣтъ-тъ щѣло да ся произведе отъ одного, който е прѣтерпѣлъ укорихъ смърть, распихъ на кръстѣ. За туй отъ идолопоклонници-тъ една часть само стигнѣла да повѣрѣва въ Христа.

Въ второ-то и трето-то си обыколеніе въ Малж Азіжъ и Греціжъ, Павелъ подобно успѣлъ да обрѣне много язычници въ Христовъ-тъ вѣржъ, насадилъ Християнскы църквы въ Солунъ, Беріжъ, Аѣнижъ, Коринтъ и по други градове въ Малж Азіжъ. Въ послѣдно-то си вращаніе въ Іерусалимъ хванали го тамъ Иудей-тъ и го държали затворенъ двѣ години въ Кесаріжъ, отъ тамъ отплувалъ съ корабъ прѣзъ Критъ (Гиритъ) и островъ Малжъ като затворникъ и отишелъ въ Римъ въ двадесетъ-тъ години слѣдъ обращаніе-то си къмъ Христа.

НЕПОТРЕБЕНЪ ЧЕЛОВѢКЪ.

Иване, за какво намѣреніе ти ся струва че е потребенъ този часовникъ? попыталъ го баща му.

Да показва часове-тъ, отговорилъ Иванъ.

Но кажи че, не само по показва часове-тъ, но нито може да ся поправи, рекъ баща му. Като е тѣй непотребенъ е, отговорилъ Иванъ. Добрѣ. Защо е потребна тази писалка? попыталъ пакъ баща му. Да ся пише съ нежъ, отговорилъ Иванъ. Кажи че олово-то ся е развалило и писалка-та не пише вече рекъ баща му. Тогажъ и писалка-та е непотребна, казалъ Иванъ. Послѣ зѣлъ ножъ и попыталъ Ивана за потребъ-тъ му. Ето сѣче, отговорилъ той.

Но кажи че черенъ-тъ е строенъ и ножъ-тъ вече не сѣче, рекъ баща му. Тогажъ и ножъ-тъ е като други-тъ непотребенъ, отговорилъ Иванъ.

Сега ты казваш че, когато часовникът-тъ не показва часове-тъ, писалка-та не пише и нож-тъ не рѣже, тѣ сж. непотрѣбни, и казваш право. Кажимы това сега, Иване, що мыслишь за онѣзи млади, които не вършатъ намѣреніе-то за което Богъ ги е създадъ и ги варди? Онѣзи, които ни Бога обичатъ, нито человекѣта почитатъ.

Непотрѣбни человекѣта сж, рекль Иванъ. Като е така, помни, чадо мое, бесплодик-тъ смоковницѣ. Лук. 13; 7.

ЗАЩО ПАДА ЯБЪЛКА-ТА?

Тате, рекла Лунка, прочетохъ днесъ че Исаакъ Невтонъ ръководилъ ся въ нѣкои отъ по голѣми-тъ си откритія като видѣлъ ябълка-тъ че паднала отъ едно дърво. Що има чудно въ това?

Б. Не е было необыкновенно това нѣщо, но като е привлѣкло вниманіе-то му, направило го е да размысли.

А. Защо е размысливалъ?

Б. Размысливалъ е, каква ще е была причина-та дѣто е паднала ябълка-та.

А. Азъ можахъ да му ѣк кажж, — отъкъ-сидла ся е държка-та, и като нѣма за какво да ся държи паднала е.

Б. Защо?

А. Защото не можаше инакъ да стори на въздухъ-тъ освѣнь да падне, както знаете.

Б. Но защо да падне? туй е въпросъ-тъ.

А. Не можаше да стори нищо друго.

Б. Но защо не можаше?

А. Не знаѣк: вы ми прѣдставлявате едно чудно пытаніе. — Защото нѣмаше нищо което да ѣк държи.

Б. И да нѣмаше нищо. — трѣбаше ли за туй да падне на земѣ-та?

А. Явно че трѣбаше.

Б. Ябълка-та безъ душѣ ли е, или съ душѣ?

Могатъ ли бездушны-тъ отъ себе си да мърдатъ?

А. Не — види ми ся не: но ябълка-та пада защото е принудена да падне.

Б. Право каза. Външна нѣкаква сила трѣба да дѣйствава върхъ неѣк, или чрѣзъ другѣ нѣкакѣ силы която дѣйствува върхъ неѣк изъ възъ. Исповѣдашь че нѣма първа-тъ сила, сирѣчь, не е жива ябълка-та: причина-та прочее на мърданіе-то трѣба да е въ нѣкаква сила-та; сирѣчь възши-та

сила. А каква е тя? тя е прѣдметъ-тъ на издирваніе-то на Философъ-тъ.

А. Но всяко нѣщо пада на земѣ-тъ, както и ябълка-та, кога нѣма да го подпирѣ нѣщо.

Б. Паистниж, и за туй нужда е да има нѣкаква обща причина на това паденіе на долу.

А. А що е то?

Б. Нѣща-та ако ся отдалечатъ отъ земѣ-тъ, не могатъ отъ себе си да паднатъ къмъ неѣк, за туй трѣба земя-та да ги тегли къмъ себе си. Исаакъ Невтонъ съ дълбоки размышленія открь че има единъ естественъ законъ който ся казва *привлѣченіе*. Всемудрый създателъ на всичко одарилъ е и най малкѣ-тъ частица на вещество-то съ съ силой съ коѣкото привлѣча или притегля при себе си частицы-тъ които сж около него: тази сила е соразмѣрна съ величинѣ-тъ на тѣла-та, или съ едринѣ-тъ имѣ. Сложил двѣ малкы тонкы на трапезѣ-тъ: тѣ иматъ наклонность да ся ставять, и ако не бы было друго нѣщо на свѣтъ-тъ, паистниж бы ся ставили; но ся привлѣчатъ отъ трапезѣ-тъ, и отъ земѣ-тъ и отъ всяко друго нѣщо въ стѣнѣ-тъ: а тѣзи различны привлѣченія, понеже привлѣчатъ противоположно, възбрачатъ на тонкы-тъ да ся не ставять. Земно-то кълбо е най велика едрина отъ вещество-то, съ коѣк-то нищо не може ся сравни, за туй привлѣча съ най голѣмѣ силой всичко що ся нахѣрга подъ нейно-то вліаніе, и това нейно привлѣченіе е причина на всяко нѣщо да пада върхъ неѣк, отдалечено малко или много отъ неѣк. Тазъ причина ся выка привлѣченіе на тѣла-та, и то опрѣдѣля тежинѣ-тъ. Кога дигамъ нѣщо, дѣйствуващъ на противъ на тѣзи сила, за това ми ся струва че онуй що дигамъ е тежко: сирѣчь, привлѣченіе-то земно иска да удържи онуй нѣщо, като ся мѣчѣ азъ да го дигнѣ отъ земѣ-тъ, и туй привлѣченіе опрѣдѣля тежинѣ-тъ му: и това нѣщо или това тѣло е толко по тежко, колко-то, повече вещество има. Разбра ли що ти казахъ?

А. Мыслиж че разбрахъ. Не прилича ли на магнитъ-тъ който привлѣча иглѣ-тъ?

Б. Прилича, и то е единъ видъ на привлѣченіе, но става само съ магнитъ-тъ и желѣзо-то, а привлѣченіе-то земно дѣйствува равно вързъ всички-тъ нѣща.

А. Привлеча ли ны я въ тѣхъ минутъ?

Б. Непрѣстанно ны тегли къмъ себе си.

А. А защо не ся залѣпями за землѣ-тѣ?

Б. Защо-то смы одушевленны сѣщества, имамы самодвижиж силж която прѣвѣсходи и само-то привлечение земно. Причина-та която възбрана да не можешь да скочишь хлядо лакты високо съсъ смѣж-тѣ леснотѣ съ коѣж-то скачашь половинѣ лактѣ высоко, това привлечение е което тя тегли на долу, като ся свърши сила-та на скачание-то ти.

А. Мыслиж че сега начинахъ да разумѣвамъ онуй що бѣхъ чула да казвать за тѣзи които населявать другѣ-тѣ стария на свѣтъ-тѣ: струва ми ся да ги выкатъ антиподи (противоожий,) зашто имать крака-та си обърнаты къмъ наши-тѣ и главы-тѣ си къмъ въздухъ-тѣ: много ѣжти съмъ ся чудила какъ не падатъ; но сѣбѣтажъ че туй произлиза отъ землѣ-тѣ която ги привлеча къмъ себе си.

Б. Туй е явна истина; но дѣ бы паднали? Що имать надъ главы-тѣ си?

А. Не знаѣж; но мыслиж небе-то.

Б. Така е; нашата земля е едно прѣвелико кълбо което виси на въздухъ-тѣ и което ся върти непрѣстанно около себе си, за туй сѣнце-то и звѣзды-тѣ ся видять нажъ че изгрѣвать и захождатъ. На пладше имамы сѣнце-то надъ главы-тѣ си, а въ полунощи, когато ний имамы звѣзды-тѣ надъ главы-тѣ си, тѣ имать сѣнце-то надъ главы-тѣ си; но кажи ми на коѣж странѣ бы раднали тѣ, на коѣжто и ний не бы паднали, на сѣнце-то ли или на звѣзды-тѣ?

А. Ний смы отъ горѣ, когато ся тѣ отъ долу.

Б. Какво ще каже отъ горѣ? всежко що стои на землѣ-тѣ верхъ-тѣ му гледа къмъ небе-то. Крака-та на онѣзи чловѣцы стоятъ на землѣ-тѣ, а главы-тѣ имъ сѣж къмъ небе-то, като и наши-тѣ, ний смы верхъ нозѣ-тѣ имъ, както и тѣ верхъ наши-тѣ. Ако бѣше възможно да продунчи нѣкой землѣ-тѣ прѣвъ срдѣжъ, що ти ся струва да може да види той прѣвъ дупкѣ-тѣ?

А. Небе-то съсъ сѣнце-то и съсъ звѣзды-тѣ. Сега разумѣвамъ работѣ-тѣ добрѣ; но що държи землѣ-тѣ на въздухъ-тѣ?

Б. Дѣ мыслишь бы могла да отиде?

А. Не знаѣж; но сѣбѣтажъ дѣто има, по голѣмо привлечение. Чуда съмъ че сѣнце-то е много по голѣмо отъ землѣ-тѣ. Дали не бы отишла тя тамъ?

Б. Много право разсѣди ты; но другий пѣтъ ще ти покажъ какъ става туй, и отъ коѣж причинѣ земата не пада вървъ сѣнце-то, — Между всежко туй, я си помысли колко далечъ ны заведе падение-то на едикъ ябълкѣ?

А. При антиподы-тѣ, и не знаѣж дѣ другадѣ!

Б. Сега видишь какво нѣщо може да стори испытателенъ умъ който испытыва вещество-то отъ най просто-то нѣщо.

РАЗГОВОРЪ-ТѢ НА СОФРѢ-ТѢ.

Родители-тѣ често забравать голѣмо-то вліаніе вървъ правы-тѣ на дѣца-та които имать общи-тѣ разговоры на софрѣ-тѣ, когато ся събира цѣло-то домочадіе да обѣдвать или вечерать. Трѣбаше да помнятъ че тѣзи общи събрания всякой день на всежко-то домочадіе става една важна часть отъ възпитаніе то, и затова трѣбаше да ся стараѣжтъ выжгы да правять тѣзи събрания развеселителны и полѣзны за всежкы-тѣ.

Вѣсето да дойде стопанинѣ-тѣ на кѣшкѣ-тѣ и съ начумерено лице да сѣдне и да выка къмъ съпружѣ-тѣ си съ повелителенъ тонъ както на робынь-тѣ, “хайде сложи, че нѣмамъ врѣме да чакамъ,” а тогазъ той самъ си обѣдва, а жена му стои да му слугува, и дѣца-та треперять и чакать той да ся инаде и да отиде, и тогазъ да дадѣтъ свободѣ на дѣтискы-тѣ си чувствованія колко по хубава е наредба-та та благоразумный-тѣ и образованый-тѣ чловѣкѣ въ кѣшкѣ-тѣ му.

Тамъ като дойде врѣме-то за яденіе и сѣдѣ като ся каже благодарство на Бога, който е Съхранитель на животъ и който насыщава гладны-тѣ, почивать да ядѣтъ, и на сѣщо-то врѣме ся наслаждавать отъ сладостны домашны разговоры.

Всякой неприятенъ и докочителенъ прѣдметъ трѣбаше да ся исключи отъ тѣхъ на домашный-тѣ разговоры врѣмена, зашто развеселително-чическо изятенъ разговоръ много помъ ся е намѣрило нѣ-то на ястія-та. Познаѣшло и чисто а тѣ че когато иде нѣкойма!

гнѣвенъ или скѣрбенъ, има онази пицца ко

ястие; толкова влияние има умъ-тъ върхъ тѣло-то.

Родители-тъ не трѣбаше и да забравятъ колко ползвно може да бѣде на дѣца-та имъ като слушатъ разговоръ-тъ отъ учени и богобоязливы нѣкои гостие които родители-тъ поканватъ въ гостолюбие-то си да ядѣтъ съ тѣхъ. На тѣзи врѣмена не трѣбаше дѣца-та да ся испратятъ вънъ, както сѣмъ виждамъ много пѣти, но трѣбаше и тѣ да ся намѣрватъ при трапезъ-тъ, или ако нѣма вече мѣсто за тѣхъ, да сѣдятъ поне въ сѣщъ-тъ стаѣ мирно да слушатъ. За това родители-тъ които оцѣняватъ това влияние що иматъ въ възпитаніе-то на дѣца-та нарочно по нѣкога каиятъ на гостие таквизи чловѣци отъ които всичко-то домочадіе може да ся ползува когато слуша разговоръ-тъ имъ.

Аво родители-тъ сѣ сиромаси и трапеза-та имъ проста и оскудна, пакъ това не трѣбаше да припатствува на гостолюбие-то, защото оизи който е наистинѣ образованъ и ученъ и отъ когото ся чуватъ полезны думы нѣма да ся срами отъ да сѣдне при най простъ-тъ трапезъ и да иде отъ каквото Господъ имъ е далъ. Много пѣти е ставало че които ся приели пѣтникъ да прѣношува подъ простыи-тъ имъ покровъ, намѣрвали сѣ че приимали стократнѣ награды въ ползователный-тъ разговоръ на тогозъ чловѣка и въ впечатленіе-то на неговы-тъ думы въ умове-тъ на дѣца-та.

“Страннолюбие-то не забравяйте, понеже чрезъ него нѣкои безъ да знаятъ угостили сѣ ангели.” (Пос. Евр. 12; 2)

ДА ЖИВѢТЕ ЗА ДРУГИ.

Върхъ всякой цвѣтъ по поле-то и по горы-тъ, който услажда въздухъ-тъ, върхъ вѣтръ-тъ който прави цвѣтя-та и трѣвы-тъ да ся любуѣтъ, върхъ дѣждовны-тъ капки които събрали на купъ правятъ величественнѣ-тъ рѣкы, върхъ росны-тъ капки които прохладятъ тѣкнѣи-тъ нѣпада закъ пустынѣ-тъ, върхъ широко-то

Б. Право-то плаватъ толкози корабы, трѣба да дѣйствѣ-тъ и нѣстры-тъ плужков-другъ нѣкаквѣ-тъ морскы, и върхъ вели-върхъ неіжъ изъ вѣето стоява и развеселѣва-тъ силъ, които ся радука-та: то трѣба да у, — върхъ вси-

ко това Богъ Създателъ-тъ е написалъ тѣзи истинѣ, “Никой отъ насъ не живѣе за себе си.”

СИЛА-ТА НА МАЙЧНЫ-ТЪ ДУМЫ.

Всяка майка е списателки на исторіѣ. Тя не пише на хартіѣ-тъ исторіѣ-тъ на народы-тъ или на царства-та; но пише върхъ нетлѣнный-тъ умъ на чадото си своѣ-тъ си исторіѣ. Когато прѣйде тойзи свѣтъ-тази исторія и тази таблица ще прѣбждатъ не изгладими, и въ дългы-тъ вѣкове на вѣчность-тъ тази майка ще гледа тѣзи исторіѣ и ще их прочита, или съ вѣчнѣ радостъ, или съ несказанѣ скръбъ. Това като мысли майка-та колко внимателна ще бѣде тя, и колко вѣрна и прилжна въ молитва къмъ Бога за помощъ въ исполненіе-то на тѣзи высокы и страшны обязанности?

Расхождате ся по край море-то, и тамъ отъ дѣто ся оттеглила вода-та виждате чистый-тъ и гладкый-тъ пѣськъ, върхъ който писвате каквото ви иде на умъ, но на вращаніе-то си по край тамъ, ето приливала ся вода-та и всичко изгладило, што нито бѣлѣгъ нито чърта не оставила. Не е така съ умъ-тъ на дѣте-то, и начертанія-та и бѣлѣзи-тъ на истинѣ-тъ или на лъжъ-тъ които ваше-то поведеніе произвежда, биватъ вдѣбѣны въ умъ-тъ што не сѣ за измываніе или за изгладаніе. Тамъ начертавате всякой день таквизи впечатленія които порои-тъ на тойзи свѣтъ не могатъ да измыѣтъ, леденый-тъ пѣрстъ на смръть-тъ не може да ги заличи, нито бесконечны-тъ вѣкове да ги изгладятъ.

Внимайте, вы Българкы майкы, що писвате на тѣзи таблицы.

Внимайте на всякъ думъ, на всяко дѣло защото ще ги четете пакъ написаны въ умове-тъ на дѣца-та ви. Гледайте да пишете врѣхъ тѣзи умове вѣчны-тъ истинны които ще ги ръководятъ когато оцѣнѣ гласъ-тъ на майкѣ-тъ, и когато нейны-тъ устны не изговарятъ веке молитвы за да прѣпорѣчвава мило-то си чадо на Бога своего.

— По добръ е оселъ който мя носи, а не конь който мя хвърля.

— Да не оставиши за други което можешъ самъ да вършиши.

НЕМИЛОСЕРДИЕ-ТО КЪМЪ ЖИВОТНЫ-ТЪ.

Гледайте, дѣца, тѣзи картинкѣ та вижте тойзи жестокъ и немилостивъ чело-вѣкъ какъ бѣ конь-тъ си съ едно лебело дърво. За нѣкоѣхъ малкх причиняхъ разгнѣ-чанъ противъ конь-тъ, той сега го е по-такава челоуница отъ които всичко-то домочадиѣ може да ся ползува когато слуша разговоръ-тъ имъ.

Ако родители-тъ сѣ сиромаси и тра-пеза-та имъ проста и оскудна, пакъ това не трѣбаше да припаставува на гостомю-бие-то, защото онзи който е нанстинъ о-бразованъ и ученъ и отъ когото ся чу-вать полезны думы нѣма да ся срами отъ да сѣдне при най простѣ-тъ трапезѣ и да яде отъ каквото Господь имъ-е далъ. Много пакти е ставало че които ся при-ели пактинкѣ да прѣвоощува подъ просты-тъ имъ покровъ, намѣрвали сѣ че при-мали стократнхъ награды въ ползовател-ный-тъ разговоръ на тогозъ челоуѣка и въ впечатленіе-то на неговы-тъ думы въ умове-тъ на дѣца-та.

“Страннолюбие-то не забравяйте, по-неже чрѣзъ него тѣкои безъ да знайтъ угостили сѣ ангели.” (Пос. Евр. 12; 2-)

ДА ЖИВЬТЕ ЗА ДРУГЫ.

Върхъ всякой цѣвъ по поле-то и по горы-тъ, който уславява въздухъ-тъ, върхъ вѣтръ-тъ който прави цѣвѣ-та и трѣ-вы-тъ да ся любѣтъ, върхъ дъждовны-тъ капки които събраны на купъ правятъ величественнхъ-тъ рѣкы, върхъ росны-тъ капки които прохладятъ тѣкый-тъ мѣ-нада зоръ, пустынкѣ-тъ, върхъ широко-то

Б. Правѣ-то плаватъ толкози корабы, трѣба да дѣй-тъ и нѣстры-тъ плужков-другѣ пѣкава-тъ морскы, и върхъ вели-върхъ ней изъ вѣ-мето стоплява и развес-първа-тъ силѣ, ка-та: прѣ-тъ, ко-то трѣба да-тъ, у, — върхъ всич-

СТИХОТВОРЕНІЕ.

МОЛИТВА ЗА ДОВОЛСТВИЕ.

1

Твоя-та върховна воля,
Отъ какво ѣ да мя лишѣ,
Отче, но покорно моѣхъ
Туй ми ты не отречи.

2

Дай ми тихо, благодарно,
Мирно, весело сърдце,
Отъ роптаніе свободно,
Пълно, съ задоволствіе.

3

Дай ми сладкѣ-тъ надеждѣ,
Господи, че ты си мой;

моливѣкъ къмъ Бога за помощъ и
пеніе-то на тѣзи високи и стра-
занности?

Расхождате ся по край море-то, отъ дѣто ся оттеглила вода-та вѣ-чистый-тъ и гладкыйтъ пѣсъкъ, върхъ ко-то писвате каквото ви ѣде на умъ, но на вращаніе-то си по край тамъ, ето при-ливава ся вода-та и всичко изгладила, щото нито бѣлѣтъ нито чърта не оста-нѣла. Не ѣ така съ умъ-тъ на дѣте-то, и начертаніа-та и бѣлѣзи-тъ на истинкѣ-тъ или на лѣжж-тъ които ваше-то по-веденіе произважда, биватъ вѣдѣбени въ умъ-тъ щото не сѣ за изцѣвяніе или за изгладаніе. Тамъ начертавате всякой день таквызи впечатленія които порон-тъ на тойзи свѣтъ не могатъ да измыкѣтъ, ле-деный-тъ пѣреть на смърть-тъ не може да ги зличи, нито бесконечни-тъ вѣкове да ги изгладятъ.

Внимайте, вы Българкы майкы, що пи-свате на тѣзи таблицы.

Внимайте на всякѣ думѣ, на всяко дѣло защото ще ги четете пакъ написаны въ умове-тъ на дѣца-та ви. Гледайте да пишете връхъ тѣзи умове вѣчны-тъ не-тинны които ще ги рѣководятъ когато о-нѣмѣ гласъ-тъ на майкѣ-тъ, и когато ней-ны-тъ устны не изговарятъ веке молитвы за да прѣпорѣчава мно-то ся чадо на Бога своего.

— По добръ е оселъ който мя поси, а не конь който мя хвърля.

— Да не оставишъ за другы което можешъ самъ да вършиншъ.